

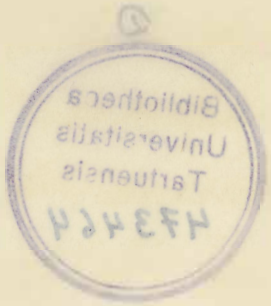
#878.

A. deks. 1932 kummelalud, Substanti
kolmanda aukuna vääriliseks.

Autor: Stad. Thol. Robert Kammukene

A. Luhe
Vik. serv.

Auhinnatöö
473464

Pühhoanalüüsi
metodüüsi eeldusi.
1932 a.

A 2649

Psühhuanalüüsi
metoodilisi eldusi.

Sissejuhatus.

"Alata tuleb algega" - ütles
Treichmüller. Seenesest teendust-
nõudmatult auusaadav ja põh-
jendatud nõue, mille rakenda-
sest aga kiinni ei peeta. Nii
suured süsteemid lähtuvad ruti-
nollimatult valmisvalitud ilma-
vaatelistest eldustest, ütlesch. Tades
nile uuni tunneturi elu, tõde-
sid. "Tõde" pole aga enam tõ-
de, kui ta valist kaob.

Kuna psühhuanalüüs on

kaldumus umule ja selle nõhtumise
 selitada inimese neurootiliste
 avaldustena ja regioonofilii-
 sed süsteemid võtavad mitika
 alla, mis ei paku psühhoana-
 lüüsi metafüüsiliste avalduste
 analüüsi paljalt traditsioon-
 luvi, vaid annab ka hea võt-
 me kätte psühhoanalüüsi en-
 se kritiseerimiseks. See muut-
 see teada, misugustel amavaa-
 telistel avaldustel to põhineb,
 mis ei tarvitse enam leppida
 kangekaelse veendega, et riit-
 lus pole neurootiline nähe,
 vaid tõenäoline selle ümber
 psühhoanalüüsi suure vastolu-
 de ja „tõelisega.“

Psühhoanalüüsi metafüü-
 silise avalduse on kantsitud

5
nende metafüüsika piirdub päämurelt
libido-teooriaga (273, 278).

Enesest väljendab Pfister, et ta
lõheub filosoofilisele materialismi-
le. 1)

Psühhoanalüüsi ja metafüüsika
vahetonda on põhjalikumalt puu-
dutanud O. Ferichel artiklis „Psycho-
analyse und Metaphysik.“ 2) Ta
leidab, et Freudi vaated viitavad olu-
lise mas osas Kanti omadega (318j).

Töö esimese osa annab lühike-
se pildi päämurelt triitaotide näol
psühhoanalüüsi põhiprobleemidest, mi-
kangelt, kui see on seotud normaal-
psühholoogiaga. Teine osa räägib
juba psühhoanalüüsi metafüüsika eeldust.

1). Die psychoanalytische Methode. 3. Aufl., 1924. lk. 53.

2). Imago IX. 1923. lk. 318-343.

I osa.

Ülevaade psühhooanalüüsi
põhikirjandusest.

1. peatükk.

Hingeliste toimete põhiprintsiibid

A. Libido ehk lõbuprintsiip.

„Psühhooanalüüsi teoorias võtame kahtlematult omaks, et hingeliste nähete voolamist reguleeritakse automaatselt lõbuprintsiibi poolt, s. t., meie usume, et tema (voolamine) raskend. põhjust leiab nortundelisest piinevusest ja siis niisuguse rhi valib, et tema lõppulemus kokku langeb selle piinevuse vähendamisega, nii siis

norm vältimiseks ehk lõbu loomisega.¹⁾
 „Lõbuprintsiip on teadents, mis
 funktsiooni teinistuses soovab jö mit-
 lele muldib hingelist apparaati
 üldse ärritamatus teha ehk ärr-
 ituste määra temas hoida kon-
 stantsena või võimalikult madalana.“²⁾

Kuna tegelikkus näitab, et suurt
 hulka meie toimingutest siiski ei
 saada lõbu, siis ükitab Freud
 seda järgmiselt: „Pole ometi ka-
 heldav, et lõbuprintsiibi kõrvale-
 sumine realiteedi-printsiibi poole
 võib vastutavaks teha ainult kits-
 sama jö mitte norurogemuste
 intensiivsema osa. Terve, mitte
 vähem sääduspärase norm vabas-
 tus allikas tuleb. Inimes hingeline

1) Freud, funkts des Lustprinzips. 1923. lk. 1.

2) Ibid., lk. 91.

aparadi konfliktidest ja tõhdest, sui
mina tub läbi oma arengu kõrgemasse
kokkuliidetud organisatsiooni.¹⁾

Mõlemad siin näitatud nõu
allikad ei kata kaugeltki enamust mei
nõu-damustest, aga ülejõnu kohta
 võib näiliselt õigusega tõendada, et
 tema olemasolemine ei räägi vastu
 lohusprintsipi maksuvale.²⁾

B. Kordumissund.

Kordumissund on seotud shade
vägivaldse rahuldamisega. Toimi-
taku loomulikult shade arst ravis
ümber, mida rahuldusele peaks vii-
dama, ainult kogemus, et ta selle
asemel ka varem ainult nõu tõi
kaasa, ei leia mingit tähelepanu.
Teda kordumisse rühmitatakse, sünd

1) Freud, Feur. d. Lustprinzips. lk. 6.

2) Ibid., lk. 7.

summit selleks. "1)

"Uus ja tähelepanu väärt on aga
asjõlu, mis... et kondumissuund toob
tagasi ka niisugused mineviku elamused,
mis ei sisalda mingit lõbu-
võimalust, mis ka tookord ei väinud
olla rahuldused,..." 2)

C. Determinatsioon.

Heidelbergi teinete printsiip, põõ-
niselt tunnetuse alal, on determi-
natsioon printsiip. Pfisteri juures
on tema kohta järgmine definitsioon:
"Seda alateadvuses (= mitteteadvus) mõ-
juvat, subjektiivset tähendust tal-
tuvat, tulevatele subjektiivsetele
suunatud seisukorda, mis enesega
toob determineeritud kujutluse pöu-

1) Freud, Jaus. d. Lustprintsips. lk. 24
2) Ibid., lk. 22. j.

10

taovuset esilekerkimist määginne ära xui
determineritud teudentse. "1)

2 pöö'tiuk.
Mina ja tema

A. Mina.

Freud leiab „mina“ tekkimusepõh-
ja „temas.“ „Individ on müüd
meste psühholiine „tema“, tundma-
tu ja teadvuse, selle paalepinnal
„mina“ ilmub, arendes tuumana
tajimis-süsteemist. "2) See üldus
nouab mina ja teadvuse mõiste
lahutamist, kuna: „Mina on aga-
ka, nagu mis kogemud oleme,
teadvuse.“ 3)

Kuna „mina“ on lähedalt so-

1) O. Pfister, Die psychanalytische Methode, lk. 29.

2) Freud, Das Ich und das Es, lk. 25

3) Ibid., lk. 24.

11

tud „temaga“ juba sünnilt ja välis-
ilmaga kui oma arengu põhjuste-
jaga, sellega on ta kohane vahemeheks
välisilma ja siselma vahel realite-
di-printsipi valitsejana. „On suge
näha, et „mina“ on välisilma ot-
sesel mõjul tajumis-teadvuse raas-
abil „tema“ muudetud osa, teatud
määrul päätlispruua differentsen-
nere (Oberflächendifferenzierung) jatka-
mine. Ta näeb ka vaua välisilma
mõju „temale“ ja tema esmärke-
le märksusele viimisega, püüab
asetada realiteedi-printsipi töö-
printsipi asemele, misruque „temas“
kitsendamatuult valitseb. Taju mä-
gab „minale“ osa, misruque „temas“ hale
vraus laugeb. „Mina“ representuub, mida
mõistureks ja aruks nimetada võib, vastau-
dina „temale“, mis salclab himusid.“

"Mina" on primaarult keheline, ta pole mitte ainult (keha) päälisprima ole, vaid isegi päälisprima projektioon. "1)

J. Glover lähtub "mina" mõiste selitamiseks "ing-mina" kahest poli-funktsioonist, nimelt: 1) Traimpulsside ühesusest kui rütmisest olmusust ja 2) välisloime tajumise- ja mälestusjäätustest. "Need eudid täie-davad tegevused, motilitudi kontroll ja teelikkunde kohanemine tajude- ja mälestusjäätuste abil, jäävad mina fundamentaalseteks tunnusteks... "2)

Mina mõistet rühendades ainult välisloime oimustele reageerivale funktsioo-nile, ilmuvad järgmised arjaded:

"1) Mis meie nüüd reaalsinares

1) Freud, d. Leh u. d. Es, lk. 28.

2) Glover, der Begriff des Lebs. Int. Jbeln. f. P.S.A. xii, lk. 206.

nimetame, on üleschiitatud tajudest ja mälestus-jälgedest. 2) Kui, mina" teeb tegemist nore sisetiste allikatega, siis luuub tema ingrus, kusjuures ta (mina) neid kōntab, nagu oleksid nad valised allikad... 3) Väimsamad kastruakendrid sisetiste arituste vastu, mis on valusatus saanud kultuurilise arengu kes-
tel, nimelt allasurumme, on kujun-
datud pājoentes põgenemis-kastruov-
ni järele." 1)

B. Ulimina.

Ulimina tekkinuse põhjus on
"mina" identifikatsioon objektiga:
"Ulimina välguub oma esilise
koha, minas" või "mina" juures
momentidele, mida tuleb tunna-
ta kahest küljest: entus, et
ta inimene identifikatsioon on, mis
1) Glover, see Beguff d. Jeho. Gut. 17. l. 288.

enile tuleb, niikaua kui „mina“ veel
 võrk oli ja teine, et ta ödipus-komp-
 leksi pöörandus on, nii siis sunnipa-
 ras objekt miname sisse tõi.“

d. „suhe välisilmaga, minaga ja te-
 maga. Mina on „tema“ osa, mis
 välisilma mõjul muutub; üli-
 mna on minu differentseer-
 nud osa, jälle osa, mis välisil-
 ma mõjul veel tekitab. Üheltpoolt
 loeme meid, et ülimsna „temale“
 lähemal seisab kui „mina“, olemema-
 tu sellist on ja temale „tema“
 nõuded maha tallab, olguigi et
 „tema“ ka „mina“ - nii hästi otseselt,
 kui ka ülimsna kaasabit - mõ-
 jutada võib. Teiselt poolt on just
 ta suhe välisilma, mille nõudile
 ta vastu astub ja mille läbi üli-
 mina oma väime leiab, minale mõjida...“

J. Freud, d. Leh u. d. Es. lk. 60.

1) Suhe teadvusega... Ülimine väib
nuremalt osalt teadvusest ja miiva-
le juunde päärematu olla; ta surel-
dub nõrgalt „temasse“ ja on selb-
ga kaugemal teadvusest kui mi-
na...

2) Suhe tööga. See on miina, mitte
ülimina, kes töögi asjandust läbi-
viib, olguj et ta rida ülimina
nõudel teeb... "1

C. Tema ehk alateadvus.

„Alateadvuse ni stami tuum
koosneb, hädast (ihade representant),
mis rahuldusele püüavad.“²⁾ Ala-
teadvuse kitsamas mõttes... keu-
luvad kõik sised, mis kõvale nuru-
tud tugeva vastupüüdiva võimukanda...³⁾

- 1) Jones, Die Ursprung u. Aufbau d. Über-Sehs. Int. J. Solb. f. Psch. XII. lk. 255j.
- 2) Weiss, Die psychol. Ergebnisse der Psychoanalyse. Inaug. XI. lk. 26.
- 3) Pfister, Die psychanal. Methode, lk. 247.

„Alateaduse mõiste leiame nii riis
 tõrji-opetusest... Me näeme aga, et
 kahesugust alateadust on: latentne,
 oneti teadvusvõimeline ja tajutud,
 mis insenerit ja üldse teadvusvõi-
 metu... Me nimetame latent-
 suse, mis ainult deskriptiivselt
 teaduretu on, mitte dünaamilis-
 ses mõttes - elteadureus.“¹⁾ „Eel-
 teaduslikud kujutlused on seotud
 sõnakujutlusega, alateaduslikud kll-
 vastu mitte.“²⁾ „Väiks öelda, et meie
 alateaduse nne kirjeldame sidu-
 vormis, mis meile introspektiooni
 kaudu antud.“³⁾

„Alateaduse süsteemis pole ne-
 gatiivseid, ei kahtlust ega enne-
 vaid selgusastmeid. Negatiivseid, kahtlus

1). Freud, Das Ich u. das Es, lk. 12.
 2). Pfitter, die psychanal. Methode, lk. 47.
 3). Weiss, die psychol. Ergebnisse der Psychoanalyse
 Imago I. lk. 29.

ja kindlus paigutatavate alateadvuse ja
ulteadvuse süsteemide vahel erilise
institutsiooni ~~to~~ (Trennung) toimel. ¹⁾

„ Alateadvuse süsteemi mõhted ei
oma ajaga sehet; nad pole mitte
ajas kronoloogilised ega muuda end
ajaga - nad on lihtsalt ajatud.
Ajasuhted on ulteadvuse taime-
ga seotud. ²⁾

„ Kõike alateadvust võib konna-
võtta kui säärast, mis meil har-
jumuspõrasedelt tavaliselt tähele pa-
nemata jääb, ehk jäänuks või
sellest ümäl hoolimata. ³⁾

1) Weiss, die psychol. Ergebnisse der Psychoanalyse, Imago XI. lk 26
2) Ibid., lk. 28
3) Krausfeld, die Psychoanalyse, lk. 93.

3. p⁴ä⁹t^ukk.

Shade õpetus.

Kraampeldi juures leidub kogu-
 võtte Freudi shade õpetusest. Freud
 viis oma käsitluse detailjeeritud
 seksuaal-shade õpetusse välja. Hü-
 gelise dünaamika „allikas“ asub
 kehas, ei väi aga küll niingu-
 suna psühholoogia objekt alla.
 Hügelus on sha mõiste ainult
 tema „sht“ kaudu tuttav. „Sha-
 sht“ on adati sha „rahuldus.“
 See viiakse taide, objekti juures
 see pole hädatarvilikult võrras
 objekt, vaid võib ka olla enese
 keha osa. Objekt on sha juures
 muutlikum, teda võib kergesti

vahetada. On ka nende objektiga ühendamiskum, mis võib "fixseerimisest" säökida.

Üldine otsustus shade ole üli suundub loomulikult sernaalihakale, mis aga Freudi juures keei osa- väi "partiaal" hade paljus nähtlunt leiab. "Objkti" all tuleb mõelda küll "sensualobjkti." Ferelt poolt val- dab Freud sensual, ha minis- chu unxalhoisinhast. Mõlemad ni- metab ta "ingihans" ... Indiviidi normaalse shaarengu juures unhe- duvad "partiaalhad" idanireu- gule suunatud sensualihaga ja küll selle labi, it "orgaanilind muudatused ja proble lind takis- tused" põhjendavad. " " mida?

1). Krauefeldt, die Psychoanalyse, lk. 46.

„Partsiitiliste“ s. t. libidinoösete
 „eneraalalhoiu-shade“ neuroosid. oli
 seksuaal- (s. t. „objekt“) shade ja mina-
 shade üsne vastolu muutunud
 libidinoösete mina- ja (libidinoösete)
 objektshade vaheliseks, millest neu-
 rootiline konflikt ei ole teinud. Viima-
 se kohale astus siis uus mina-
 pluss objektshade vastolu - mõ-
 lemad libidinoöset laadi ja muu-
 davad minas lokaliseeruvad sha-
 sid, mida teema „destruktiiv-
 shaks“ ehk „surma shaks“ nimetas.
 Sellega paistab selitatud olevat vast-
 olu või salapärase side armastuse
 ja surma vahel ka psühhaanaliisi-
 tilises teoorias.“

1) Kraepfeld, Die Psychoanalyse, lk. 56. j.

4. peatükk.

Üldised hingelised nähted.

A. Euturnähted.

, Koikide meil arutluste määrat-
lematus, mida meil nimetame meto-
psühholoogiliseks, puudutab nimelt
seda, et me midagi ei tea eu-
turnähtuste loomusest psühhilise
süsteemi demonteerides ja me miin-
gilt oletust ei tunne õigustatud
olevat selle üle teha. Nii spe-
reerime suure x-ga, moodsa-
se igase uude vormelise üle
võtmise. Et see nähe toimub
kvantitatiivselt erineva energiaga,
on kergelt lubatud mõne, et
sama aja ka enam või vähem

ja kvaliteedi (näit. amplituudi ja sageduse) omad, peab meile täiesti võimalik olema. Uuena toome esile Breueri väite, et siin tuleb tegeleda kahe-
 muga energia-hulgaga vormiga, mis ei valdatavad on liikuv, oot-
 lamist nõude ja hingelise süste-
 mi (kui tema dementside) pöörd-
 seisund. Näib olla suurem ava-
 nusele ruumi, et hingelise apa-
 raadi voolava energia, "side"
 seab liikuva (energia) üle kand-
 mises pöördvase seisundisse." 1)

B. Liikuma paues energia.

Me oleme nii toimimised, kui oleks hingelise - isegi ühel, kas minas "või temas" - liikuma-

1) Freud, Jaus. d. Lustprinzip, lk. 39j.

panu energia, mis eelistab indiffer-
 rentne, aga loandub kvaliteetivalt
 differentsiaalile erootilisele või destruk-
 tiivsele liikumisele ja võib tõsta
 selle kogusum. "1) " On täiesti, et
 see küll "muna" ja "tunas" tegev
 liikumapanu ja indifferentsia energia
 potentsiaal narkootilistest libido to-
 gararast, mis siis dissexualiseeritud
 on. "2)

C. Ärituse - kaitseadeldis.

" Välistama vastu on oluline
 ärituse - kaitse, mis tõttu säält
 tulevad erutusvõimused mögij-
 vad vahendatud moodus; see-
 ilma on äritusekaitse võima-
 tu, kuna sügavate kohtide äri-
 tused kanduvad süstemi stseerit

1) Freud, Das Ich u. des Es, lk. 254.
 2) Ibid., lk. 55.

ja vahendamatul määnal, kujunes
 tema rahuldusel teatud moodsus
 tekitab lobe-normaistiguksi ra.¹⁾
 Süski leidub kaudne teit siseilma-
 le aritus-kaste võimaldamiseks:
 „Oe kaldumus olemas, neid (siseini-
 si arituni) nii kanihoda, kui poleus
 nad mitte sest, vaid valjast
 mõjustavad, et aritus-kaste toi-
 jabinavõid nende vortu havi-
 tusele tuua. See on projektiooni
 päritolu, mis nii muut usa
 mängib patoloogiliste protsem-
 de põhjustamisel.“²⁾ Juhul, kui
 arituskaste muutusse löbi, näit.
 kehalse valu löbi, sünnib energia
 vastuasendus. „Igale puole saab
 asendusenergiat teatatud, et

1) Freud, Jees. d. Lustprinzip, lk. 36j.
 2) Ibidem 37.

sissemurde koha ümbruskonnas vastavalt kõrgemat energi kvantumit tekitada. Luuakse suurejooneline „vastuassendus“, mille huvikeskõiki teised psühholiivsed süsteemid kannatavad, nii et järgnevatel alustel halvatus või senise hingeliste teimete alanemine.“

D. Shade valitsemisest.

Freud leiab õrnoomilisest seisukohest shade valitsemise võimalike: „Meie oleme oma tunnetuse arengus juba juba rohkem sellise sunnitud õrnoomilisest vaatepunktist inimeste tõstma. Ma tahan ka rõõmest üles tõsta, kes sinu mitte rohkemid kvantitatiivne moment ei ulatu, et fenomenid“

1) Freud, seas. d. Lustprinzip, lk. 38.

vajata, millele Bleuer ja teised nüüd
 sisse tahavad teua, valitsemine
 mõistet. Tuleb oletada, et vas-
 tuseis hingelise voolamine ümber
 asetab ühelt poolt teiselt ja
 seega sellisama valitsemise õi-
 ti aravaolamiseks tagajärjeks on.³¹⁾

5. peatükk.

Teadvus.

„Kuna teadvuse annab äärmis-
 ti olulisemad tojud, mis välisil-
 mast tulevad ja tõbu ja norn
 aistingud, misnaguud väivad tek-
 kida ainult hingelise aparadi
 seesmas, siis võib toju-tadvu-
 sele muumilist kohta määrata.

Ta peab välisilma ja seesilma
 piiril asuma, välisilma pöördumise

Freud, über einige nervöse Merkmalsmen
 bei Eifersucht etc. Int. Ztschr. f. P.S. VIII. Nr. 254.

ja teisi hingelisi süsteeme ümbertö-
 ma. Me märkame siis, et meie
 sellega midagi uut pole saavuta-
 nud, vaid oleme ulhinenud loo-
 liseeriva pääajü anatoomiaga, mis-
 sugune asetab teadvuse kohta
 ajukoode, välisele treutiaalorga-
 ni khti.¹⁾

Kuna teadvuse rüanaldus on,
 et aritusnohted ei jato temas
 müngot jälge järele, järeltab Freud
 sellest, et „teadvus teeb mä-
 lestusajü asemel.“²⁾ Teadvuse
 süsteemi elemendid jülüivad reis-
 vale, mitte liikuval energial,³⁾
 millega vast reletatavgi to mä-
 lestomüsväimetus.

„Teadlikkus võib saada ^{riikult} see,
 mis jübo kunagi teadvus-tajü oli,

1) Freud, Feus. d. Lüstpruntzips, lk. 29.j.
 2) Ibid., lk. 31.
 3) Ibid., lk. 33.

28
ja mis rreilmast, vätjõanvatud
tunded, tradlikuus tahavad saada,
peab püüdma ümberasetuda vä-
lisesse tajusse. See on mälestusjäl-
gede kaudu võimalik."¹

Mõtlemisprotsessi tradlikuus saa-
mine sünnib eet-teadvuse kaudu,
mis omakord. tajudele rapaneb:
„Põnjo jäämused põlvneuvad olu-
liselt kuulmis-tajudest, nii et
sellega koke ka entine muette-
algupära eet-tadvuse süsterniile
antud on.“² „Teadvuse ja eet-
tadvuse eraldamisest pole aist-
tingutele mingit mõtet; eet-
tadvus langeb siis välja, sest
aistingud on kas teadvuslikud
või teadvusetud.“³

1) Freud, Das Ich u. das Es. lk. 20.

2) Ibid., lk. 21.

3) Ibid., lk. 24.

6. päättään.

Uldised tundeelu nähted.

Berger väidab, „et huige rga teudeuts võib realiseeritud saada teiste teudeutside avad. See on tähtis; on nimelt võimaliku väidata, et ühe teudeutsi realiseerimine lõputundeaga, tema togarihoidmise aga noruga mis traditsusele primaärrelt ¹⁾ sestud - ja niituleme tahelpanu väsimale amsaenule, et usama Amurus, misouguue võimaldab mere lõputunde tekainust, viltlan ka kannab enes mis norutunde odu.“²⁾ „Kõingere üldse polsaritudi teoretileis nõue mis primaärrelle tundeelule,³⁾ - on Bergeri järde

1) Berger, Zur Theorie des menschlichen Feind-
 seligkeit, Smago IX, lk. 347.
 2) Händ., lk. 348.

tundeelu põhjans.

Normaalpsühholoogilised mõisted-
üksik- ja kogutunded - lahkendab Her-
manni teopilest seisukohest: „Ko-
gutunded (ja sügavad mõtted) - ni-
kõlab hüpotees - tänavad oma
tekkimust teopilelt mina-süste-
mi; üksikutunded (ja igapäeva-
sed mõtted) tekivad teji- ja ob-
jekt- tema- süsteemist.“

7. pöördus.

Üksikud tundeelu nähted.

A. Armuradedus.

„Normaalset armuradedust
on anatüütiliselt vähe oelda. On
süge näha, et te oluliselt koos-
neb kurvastusest, kadunud armu-“

1) Hermann, Raudbewerzungen zum Wieder-
holungszwang. Zitt. Ztschr. f. Psych. VIII, 27.

31
tud armastusobjekti valust ja nait-
sistilivest haigestusest, kui võit se
end teistest valdada laseb, eda-
si vaenulikkudest tunnetest elis-
tatud võistluse vastu ja enese-
kritika suuremast või vähe-
mast lisandusest, mis enese mi-
na tahab armu kaotuses var-
tutavaks teha. See armu kaotade-
dus, kuigi meil teda ka nor-
maalses kutsumis, pole mingil
mool täiesti ratsionaalne, s.t.
arvuaalselt sehetult tekkivad,
töelikest vaherõrdadest pro-
portsionaalselt ja järgitult va-
litatud teadlikust minast,
sint to juuvidus nojavast alataad-
vusest, jätkab varemaid affenti-
viteid tundeid ja põlvneis eni-
mestist seksuaalperioodi ödipus-

või vennaarste kompleksist. 1)

B. Hirmu-lüügid.

Freud tub vahet kolme hirmu lüügi vahel. „Mulle paistab palju enam siigustatud olevat eraldada normaalhirmu objekti-(raal-)hirmust ja neurootilisest libido-hirmust... Surmahirmu mehhanism võiks ainult olla, et mina loobub oma nartsiitilise libidoasetuse rikkalikust määrast, mis end ise maha jätab, nõgu muul hirmujuhul teise objekti. Ma annan, et normaalhirmu toimub mina ja üli-
mna vahel. 2)

1) Freud, Über einige neurotische Mechanismen bei Eifersucht etc. Int. Ztsch. f. P.S. u. N. lk. 249.
2) Freud, Das Ich u. das Es, lk. 75.

Fraud leiab, et „... surmahisnu tu-
leb nagu ka südame tunnustuse
hisnu kastratsioonihisnu ümber-
tootusena võtta.”¹⁾

C. Hõbitamine ja punastus.

Feldmann analüüsib hõbi-
tunnust leiab selle põhjuse olevat
euresitunde languses, mida põh-
justab kastratsioonikompleks.
„Kõrgel niisugustel juhtudel (au-
haavamisel, kütmisel) sünnitab eue-
situnde languse alanemine endo-
prohliilide tajis alaväärtuse tun-
net-punastust. See tajis pro-
jektantare välisilma ja for-
muleeritakse see teatud liin
eksistentsis. Meie tunneme eue-
situnde alanduses ja languses

¹⁾ Freud, Das Ich und das Es, lk. 77.

naikide likside hõbi ja punastu-
se üldist alust. "1)

"Me võime nii reis olata-
da, et hõbi primaarne põhjus
naiste juures on liksme puudus,
mehe juures penis-hüüm, liks-
me alaväärtuse tunne, mis võ-
naga kastratsoon. "2)

Punastuse mehhanism vas-
tab konverssiooni hüsterialle, tema
ilmumusvorm - sundneuroosile ja
on vaadeldav autoerotilise re-
gressiooni teel sxxa naha reak-
tiivseiva libidinaalse funktsioo-
nina. "3)

D. Umbusaldus.

Umbusalduse põhjust ei tule
otsida kusagilt väljast, vaid euer

1) Feldmann, Über Eröten, Int. Ztschr. f. Ps. D. VIII. lk. 32

2) Ibid., lk. 31.

3) Ibid., lk. 29.

lingest. „Umbusaldure olu asub
 meile juba teistest kokkuvõlvus-
 test tuttavat projektiooni mehha-
 nismil.“) Päämurd umbusaldure
 tekkinis põhjustajad on sadism
 ja õnne armastus, üks iho
 on nõi, millele näiliselt ei-
 lised teiginurd autud, umbusal-
 durga orgaaniliselt no tud: see
 on sadism ja temaga seotud
 psühilise tundeambivalentsi
 intensiivsus. . . Siles kokkuvõlvu-
 lvurus tahaks minna vut kord
 juba el pool mainitud anolu-
 dele tähelepanu juhtida, et
 pettumurd erimeste lapsesõl-
 ve ussajulikeude armastuseb-
 jectide juures, ja sellest resul-
 tuseid ideaalist loobumise, pakub

) Deutsch, Zur Psychoanalyse des Misstrauens.
 Imago III. lk. 80.

tugewad motive dispoosiooni kõ-
 vendamiseks ja mitmeti reloomu-
 le hukatuslike enlitoomused. Kui
 karakteri omandus väib umbesal-
 dus jääda direktseks jätkuks
 sellele primaarsele tõusele ja to-
 teksumel neurootilise sümpt-
 toomina väärre ta togar' vana-
 de mälestusjälgede elustomi-
 seli. "1)

2. Vihkamine.

„Kares viha-tüüpi lasevad
 selgesti teine-teiest eraldada.
 Need teevad oma umbesale
 viha, mis küll mõnikord ainult
 väikselts mõiste annab, mis
 kui togar' tükkanine tähelepanu on.

Deutsch, Zur Psychologie des Misstrauens.
 Imago. VII. lk. 89 j.

Võrdlemise aja sulle na ümberisid võime
 tolgantõrjist kuni surmava vihani;
 mis võib märgata kergesti segu-
 lust ja kokkakuuluvust.

Teine viha tüüp on vähem le-
 vinevud. Ma leian teda tihtri töd-
 rusest ja amsaamatul viiril ai-
 nult jündi rook poiste juures.
 Need kannandikud on armastus-
 väärised kuni päätikkavureni; sob-
 ralikud kuni vastumelre intsim-
 rureni, eneseteadlikud kuni plbu-
 reni, valitjad ja salakavalad. Nad
 avelduvad tirannidega oma kees-
 kannandikkudele ja on salapsed
 mässulishutajad. Kõik nende
 voljeidured on aga viltetavad
 kuni viha reaktsioonid." 1)

1). Arckhorn, Über die Erziehung in Bene-
 ungsanstalten. Inago IX. lk. 216.

F. Moraal.

Moraalse akti arengu mõji-
tojad tuleb otsida ideaalsajundi
aanaal-pedistilisest organidatsioonist.

„See sado-manhistiline saamis-
lugu tuleb omaks võtta ka mo-
raalse võime kujundamisel ja
astub nahtavale entü puktus-
harjumuse protsessis.“¹⁾ „Kokku-
võttes võime öelda, et lapsepõl-
ve puktusharjumus vhe, kui
mitte just moraalse arengu pea-
lõhtepunkti ei kujuta.“²⁾

Moraali ja moraalse akti aren-
get tuleks järgmiselt kujutada:
„Siin võiks küll vastata, et
(moraali) habituaalne karantus

1) Müller-Braunschweig, Psychoanalytische
Gesichtspunkte z. Psychogenese d. Moral.
Imago. VII. lk. 248.

2) Ibid., lk. 243.

lõhkus shaenergia ümberasetusest, ku-
 nar moraalse arst rohkem põlvi-
 neb energia ümberasetusest, mis mitte
 taolisteb hadeli nii väga juurde
 ei kuulu, vaid palju rohkem sellest
 tuletatud tendentsidele (mis kõrgemale
 psühholoogilise tasemele kuuluvad),
 nimelt soovidele. 2)

J. Kolbl'ised eksimused.

Hermann avab, et kalduvus eba-
 kolblistele taimingutele on esimene, „mis-
 sugune ainult psühhoanalüüsi
 meetoditega, võib olla primitiiv-
 se kordumistungi patoloogilise
 nähetega (psüudulise hirmude talbatus,
 psüudulise areng, regressioon, harglane
 lõhenemine anaal- ja ultraanalrootikale) ko-
 totuvad on. 2)

1) Müller-Braunschweig Psychanal. Gesichtspunkte zur Psychoanalyse
 der Moral etc. Zinsp. VI. lk. 241.
 2) Hermann, Randbemerkungen zum Wiederholungs-
 Zwang, Int. Ztschr. f. Psch. III, lk. 13.

8. peatuka.
Aldised mõlemuse nohted.

Teadvust juhib alateadvus sümbolite kaudu: „Alateadvus väljendub sümbolites, saadab neid teadvuse üles ja annab luuletajale materjali, millega ta oma elust vormib. Ta pole mitte täiesti oma loomuses, peab teda käima, mida teinud alateadvus ette süžiteab sümbolite eneterasimusega. Selle ühe sümboliga korralduvad teised assotsiatsioonid - sünni läbi, mis just seloomulise alateadvuse omandus on, mis luuletuse käiku traditsioonid määravad tingib.“¹⁾

Freud liiald vanema mõtteis.

1) Groddeck, Der Symbolisierungszwang
 Imago VIII, lk. 70.

vormi olevat piltides mõlemad:
 „Mõlemine piltides on nii või
 väga tänuetu traditsioon saamine.
 Tänuetab ka traditsioonide nähe-
 teile lähemal kui mõlemine zoon-
 des ja on kahtlematult outo-
 kui fülogeneetiliselt vanem^{ku} see.”

Hermannil on kõrgema is-
 mütagevuse põhjustajaks norm
 ja valu tunne. „Minu ühes
 vanemas töös sai enle tõste-
 tud informatsioon ajaloole, et
 palju kõrgemaid hingelisi nähe-
 teid (nagu rahvuslameus, süm-
 meetria-tõju jne.) korrasurutust,
 muide aga enle zereimist nõud-
 vast noortundest... oma ürgu-
 se saavad.” 2).

1) Freud, Das Ich u. das Es. C.R. 21.
 2) Hermann, Organik der u. Begabung
 Int. Ztschr. f. Psych. 12. Nr. 308.

„Valu koosneb lihtsuse ja minimaal-
omadusest — mis võib püüa sü-
gava mõtlemise produktivsusel-
le mille spetsifikaatsiooni väikesel-
da ulatusega — markhistilist alust,
mis küll täielikult üle ei lähe
valune, tida aga ka mitte täies-
ti alla ei tõrji.“

9. peatükk.

Üksikud mõtlemisfunktsioonid.

A. Funktsionaalne sümbolika.

Funktsionaalne sümbolika mõis-
ti on Silberst'i loodud. „Me uski-
me ulpool, et Silberst'i funktsio-
naalne sümbolika inimene kout-
septioon liiki entab, missuguses

1) Hermann, Organik der u. Begabung,
Int. Zeits. f. Psych. IX, lk. 305.

vaimu töötab (kiire, aeglase järe). Minu kogemuse järele, ja ma võin öelda, ka prof. Freudi järele (nooline keskustelu) - on see väga harva erinev ja üks, mis naistele erilise filosoofilise ja introspektiivse mõtlemisele tähendab, nagu Silber'i oma mõtlemine, (kellelt enamuse naisteid ongi).¹⁾ Silber'il on väga psühhoanalüütiline nägemine sümbool kokkuliidetud materjalist fenomenist (sümbooliseeriv kujudus) ja funktsionaalset fenomenist (reaktsioonidvad affektid).²⁾

Jones analüüsib, mis vahet on sümbool temale vastava reaalse ja psühhilise kujutlusega:

1) Jones, die Theorie der Symbolik, S. 265.
 Int. J. Psychoanal. VIII.
 2) Ibid., S. 266.

„Ma ei um motti, et tulevane
 kujutlus sümboli aru, vastu-
 pidi- sümboli olemasoleu, et se-
 da ulgemalt väljendada: sümboli
 sümbolue tarvitamine on tih-
 ti just see, mis kujutlust to-
 pestab selles vormulentsud saada.“¹⁾

B. Ajalugu.

„Meil on valdavalt ajamel,
 apatadruus ja ajalugu. Ajamel
 oleks kõige kohasem nimetada
 väimees, mis ajavahemikue hii-
 dab. Ajatadruus on meie aja-
 lohus orientatsioon; tema teuai-
 muu vhus faktorid on tö-
 helpanija substants, misru-
 guue, nagu Freud arvab on
 mäsganud, apamõisti euevni haarel...“²⁾

1) Jakes, Die Theorie der Symbolien, Int. Ztschr. f. P.S.B. VIII. lk. 277.

2) Holló's, Über das Fertiggefühl Int. Ztschr. f. P.S.B. VIII. lk. 274.

„Me oleme sunnitud oletama, et
 pööre nende hingeliste aparaatide
 ümbrondide kolmes instants seisma
 peab, mis mitte traditsioon pole ja
 ajatundena tõhustatakse on.“¹⁾ Edas-
 pidamine motiividele arengus seab
 funktsiooni raskendamis. See as-
 jald peab ajatunde arengule to-
 ganitlikkava (auschlaggebend) tähen-
 duse andma.“²⁾ „Ajatunde ei
 ole üksi tundmine, vaid ka jäl-
 leandmine tundel...“³⁾

Sprelvein ütleb aparaatide ri-
 deures mõtlemisfunktsiooni aren-
 guga. „Me traditsioon mõtlemine
 on seotud kolme tingimusega:
 ajaga, ruumiga ja kaussaliteeriga.“

1) Höllo, Über das Zeitgefühl, Int. Ztschr. f.
 Ps. u. VIII, lk. 424.j.

2) Ibid., lk. 426

3) Ibid., lk. 432.

Me teame aume, et uhtigi mõt-
 lemis kategooriat või a priori mõis-
 tet pole, nagu Kant auras, vaid
 ainult a posteriori mõiste, mida
 meil aega mõõda arengu jooksul
 omanud. Ruumi mõiste paistab mei-
 le kõige enne valdatus, mis järg-
 neb kausaalsuhte mõiste järel
 lõpuks ajamõiste. Aj mõiste juu-
 rus peame ise veel eraldama
 kestvusest ja muuda." Lapse
 tunnus esmalt paljast olevikku
 ja vahendatud tuleviku, mida
 tema näiliselt paljalt kestvuse
 läbi üksteisest eraldab. See on
 üks siin-olemus. Ajaga areneb
 uhes mitte-siin-olemus kujut-
 lus. See mitte-siin-olemus on

1) Spielrein, die Zeit im unter-schwelligem
 Subjekt. Inaug. IX, Nr. 301.

ou alul ruumilirelt mõeldud, „kaug-
 gel, ammugi ära, mõides“. Mitte-
 rin-olemine kujutlus annab põ-
 rastise minevikumõiste ide. Es-
 malt annab kestvuse ide; seli
 ide jäiguse pärast. Ajõ kestvuse
 hindamine tuleb valgi sulgim.“¹⁾

1) Sprockel, die Zeit im unteschwelligem
 Suleuleben, Inago IX, lk. 316.

Psühhoanalüüsi meta-
füünilisi eeldusi.

10. peatükk.

Psühhoanalüüs kui empiirilise
teaduse.

„Psühhoanalüüs on empiiriline teadus. Nükaugelt on tal filosoofia- ja teaduste teaduse, kui real teisel empiirilisel teadusel, nagu näit. füüsikal või keemial. Ta ei või ennustada oma objektide mitte luua teada a priori eeldades; kogemus- andlud autasre talle objektid, sün- kringelistelt nohetelt.

Muidugi, nükaugelt kui rea- teadus mitte ümri tahelpa restate

kogu ja kogemusi ei esita, vaid üles-
 annet omab neid mõisteliise vas-
 tuvaidlematta teavikuse säõda ja
 niikaugelt, kui seda ülesannet
 filosoofiline nimetada-
 ka põhhoanalüüs filosoofiast...

See teadus näeb vaeva oma
 kogemuste teavikuse korraldamis-
 sega põhimoistetes, mis mõhet kind-
 last puuustit enam empiiril-
 seelt pole seletotavad, vaid ainult
 mõisteliise järel mõtlemise li-
 gipääretavad on ja teavikusteoorias
 se viivad. Ka põhhoanalüüs tee-
 nel sõanarid mõistid, need on
 enti just teavikute ja hingelise
 energia. Selle vastu on libido ja
 alateadvuse mõistid empiiri-
 lised.

Kaugema mõtlemise filosoofia-

siaga annab rga teaduse juures
metodi kriitika. Psühhoanalüüsil
seisab siin keskpunktis, psühholo-
güütiline experiment. "1"

Kriitika.

Aine kõnnetusest näiks järele
psühholoogid kahte suurde rüh-
ma: aprioristiks ja empiristis-
teks. Tänapäeva valitsevaks psühho-
loogiaks on empiriline, kuna aprior-
ne psühholoogia äieti tohuplaa-
mle on jäänud. See ei põhjusta
sellele teemale keegi rõõmatu kõr-
valikutmist.

Päämureks empiriline psühholo-
ogia esõigustuseks peetakse to fak-

Müller-Braunschwerg, Über d. Verhältnis der
Psychoanalyse zur Philosophie, Imagoxi, lk 1-3.

tidele põhjendust. Sellega a priori
oleks ta vastuvaidlematu ja objek-
tiivne. Siinjuures unustatakse aga,
et subjekt on see, kes fakti kous-
tanteerib.

Kui niivõrd subjekt astub enne,
siis muutub kaheldavaks ka ob-
jektivse fakti objektiivsus. Sest sub-
jektiga käivad alati kaasas koge-
mus, dispoosioon ja soovaade,
mida samuti ka rgalt proble-
milt „objektilt“ tuleb oodata.
Need kogemused, dispoosioonid
ja soovaaded pole aga kunagi koi-
git objektid ja need niivõrd ei-
nevad, et kindel on, kas nende
gruppseriminegi selgest annaks.

Kui sellel juhul probleemid
grat üleselutada, siis pole ta
kaugeltki objektiivne. Kui proble-

analüütikud asetavad rõhu „prohli-
 lisele eksperimentale“, mis võib see
 kõige rohkem osalt rahuldada.
 Siin, et prohvuanalüütikute eks-
 perimentaalne meetod, mida nad
 objektivsus ja rikkusega aiuvõi-
 gus peavad, pole kaugeltki rõu-
 mustusvõõrselt objektiivne ja asu-
 oige.

Empiiriline psühholoogia tei-
 seks pakub, et to individuaal-
 dekulle hingest mõnda lahub.
 Analüütides hingelisi nähteid
 tihase koguni tunnustustleidvaid
 jäuldui nii kanatades, ravimises
 ju., kuid sellele leitud säadus-
 pärasusele ohvendatakse ka in-
 mere hing, kes nende säadus-
 pärasuste põhjusiks. See on
 kallis ohver.' Juba laurates jodi

oma kaitsesõnel kohtumiseks eel-
 hütua, et nad tunnuvad küll
 hobuse riista ja hobuse asjan-
 dust, aga hobust ennast ei tun-
 nusta. Nii tunnustatakse praegusel
 ajal küll hingelisi näht-
 teid, aga hinge ennast mitte.

Miks säärane arusaamatus
 psühholoogilises teaduses va-
 litseb, on tingitud a priori mõis-
 te valesti mõistmisest. Kui
 Müller-Brausekweg arvab, et
 „psühholoogia ei või omale ob-
 jecti luua, teda a priori el-
 dades, siis on riiu apriorise
 mõiste tunnustus arvatus seda,
 et te täiesti ealdatud on ko-
 genust — sellega alustata.

Apriorise mõiste on alati
 kogemuse teel leitud. Kuid ta

on vabaks saanud, o.t., ta on rippu-
 matu oma raxenduste arvust. Selle-
 ga pole mul arjus maistat
 enam empirialius jidada, ku-
 na aprimehre maiste tun-
 nurus on just ta juisamatu
 raxenduste arv, mitte aga teavi-
 nuru noument. See juisamatu
 raxenduste vaimalus vutb merid-
 ka objektivsurele rähä, olles ise
 objektivsure tunnurus.

Filosofia, resp. metafisika ules-
 anne pole üis kogemusti noumu-
 vate, mis tegelikult on meie eu-
 re teaduse projektoraon välis-
 olma, vaid anda ofekulatioue
 psuhholoogia, mis projektora-
 niaba ja kõikjal maarev.

Psuhhvanalüüs üda oma eas-
 permutaalse metodega ei suuda taha!

11. järeldus.

Psühhoanalüüsi metafüü-
silisi alduis.

Edmuns pööturkis nägime, et psühhoanalüüs kui empiriline teadus põhineb eksperimentaalsel meetodil. Sellega üldab ta asja või nähtu olemust väljaspool subjekti, kes eksperimendi teostas.

Luna Kant empirismust positivismi väljasõudes jäi peatuma uurimise lahteroha vätunud välisobjektide alduis, mis muust eraldatud, siis leiame siin esimese sehtepunkti psühhoanalüüsi ja positivismi vahel ja sellega ka esimese aluse metafüüsikas alduisus. Lahtepunktiks on muust eraldatud välise objekt. Siin lahtumirus eene mi-

nant on nur : „ Oma enese eksistentsi
määritlusemuga ei alga ainult rga
metafüüsika, saäl jö ainult saäl
lopet to ka juba. ” 1)

Nii nagu positivism valiseid ob-
jektide, kui tegelikult objektide fenomen
ne, veel metafüüsikalt tõelistus ei
pea, mi ei arva psühhoanalüüsi kuul
psühholistide nähetel ka toelust:
„ Sel togejärgil on psühhoanalüüs
murd õpetanud, miu teadvusorru-
de toga need deteminuivard
psühholist teadvuustuid sseurd
otsima. Sa õpetus osnand tohtol
määril kanti omaga, kes samal
viisil fenomenide toga need detir-
minuivard metafüüsikoni sseurd
arvas peidus olevat. ” 2.

Ferichel, Psychanalyse u. Metaphysik.
Imago IX. lk. 323
Ibid., lk. 318. j.

See fenomenide taga olev "ari-
 seenes" on nii positiivne, kui
 ka probleematiivne nähtusa-
 matu. Probleematiivsed nägi-
 vad küll hõngut, hõngeelu nis-
 tomidest, traditsioonist, alatsadusest
 jne., kuid tegelikult tuleb mõis-
 to nende all varda hõngeelu näht-
 teid. Mis hõng elu nende näht-
 te kandja ise on, seda nad var-
 tata ei taha ega saagi. Põhji-
 seks on positiivse teo muutus-
 teooria raseudamuse probleematiiv-
 lüüsi. See "Kauti kriitika põhi-
 mõtte ja metafüüsika kohta"
 kolab: Meie "kogemus" pole mitte
 ainult tajulavast objektist, varda
 ka tojuvat subjektist oleme. Me
 kogeme apriorilistes vormides uu-
 mis jõe ajas, mõtleme kategooriate

kausaalult ja finaalselt, olgugi et ei ruum ega aeg, ei kausaliitust ega finaaliitust asja loomure küljes ei rjru. Asja loomure tunnetamine nõuab nii siis kategooriate eraldamist, missegune nõue niimilikule vaimule väimatu on!"

Ka intuitsioon ega Bergsoni „Einführung“ ei anna alatsadure ole mule kätte, kuna need mõtlemisvormid asuvad samuti fenomenidel: „Nagu kõik intuitsiivne otsustus, nii on ka „Einführung“ kategooriaalt oleue, nii siis kui fenomenaalset õigust tõenda pole metafoorsore tunnetusabinõuna mulla tarvitata.“

See on siis pentsivõlliue tunnetusteooria vihi, mis põhhoanaliis kunagi ei jõua välja vamaale

1) Fenidul, Psühhoanalüüs v. Metafüüsik. Imago IX, lk. 320
 2) Ibid, lk. 322.

olemisele. Psühhovism paneb tal tee
 kinni. Psühhovanalüüs peab püüdnud
 ainult nähtuste seletamiseks, mis
 lastavad end kategooriate raamidesse
 mahutada. Sellega jääb te loodus-
 teadlikule pinnale: „Psühhovanalüüs
 on nii siis loodusteadus kõige
 laemas mõttes, on just sellest
 tekkinud, et ka mudel, mis
 seisab „jhuslikkudena“ massid,
 kausalistide säduste kõikumised
 massivuse kasitavust nõuti. Nü-
 sugune alus tohendab aga algu-
 sest peab metafüüsika massi-
 vuse esitust temale otseselt
 resultatiivile.“

Empiiriline lahtepunkt, tunne-
 tomatu „an in eures“ eraldamine

Fenichel, Die Psychoanalyse u. Metaphysik.
 Imago 13. lk. 325.

nahetest, teinutusel püüdemine
ainult fenomenidega - see on posi-
tiivismi spetsiifiline tunnustus. Need
alduri on kasutanud ka probleemana-
lütis oma õpetuse väliselamisel.
Sellega on probleemanalüüsi metafüü-
siline alduks positivism.

Psühhoanalüüsi kriitika.

Kui küsimine, misugustel meto-
füünilistel aldustel põhineb proble-
malüüs, mis näeme, et positivismil.

Mis oleks järgmine küsimus?! Mui-
dugi: misugustel aldustel areb
positivism? - Sellega oleks proble-
malüüsi kriitika sama, mis
positivismi kriitika.

Eri mees positivismi (esp. proble-
malüüsi) komistuskiriks on, et

ta lebab olemiss mäsiti väliselt
objektidelt, eeldades neid olevana.
Teisema eeldus on terve posi-
tiivismi vabli tule väinud.

Olemise mäsitet ei saa taji kau-
du väliselt väliselt objektidelt,
sest 1) taji palgi rehtspunktina
ei saa moodustoda mingit mäsitet,
ja 2) taji kui mõtlemise reht-
punkt peab olema objektist ole-
nematu, sest muidu poleks mõt-
lemise ~~väin~~ võimaline, kui mõtleja üht-
lan ka tajuje poleks. Järeli-
kult tuleb oleva mäsite teapilost
kohto mujalt otsida, mitte ta-
just.

Oleva mäsite annab meile intel-
lektuaalne infusioon. Sest üren-
nud teavetusallikad püüduvad vord
oma alaga (näit. nägemise kaudu väi-

matu kuulda) kuna intellektuaal-
se intuitsiooni spetsiifilises kharak-
teriks on just kõikide teadvus-
elementide haaramine kui enneard-
jõ ka kui ühte, asudes in väljas-
pool neid.

Intellektuaalne intuitsiooni raudu
arvam, et niipalju, kui me oleme
se all üldre tume, on antud
vahendite enesetadvuse raudu.
Kuna mõiste raudenduste arvude üks-
kõikne, ja mis järeltame ka rauden-
ditust enesetadvust analooge
misi oleme mõiste muude olen-
ditele.

Kui nüüd Kant raudtis mina
substantiaalses olemasolus, mis et
peab järeltama talle olema
mõiste välisobjektidelt, mis tegeli-
kult raudis tema olema järeltades
mi, et ta projekteerib olema mõiste

vahenditust eneseteadvusest välja ab-
jektile ja tahab ^{allat}projektsiooni uue-
ti jäeldada minale olemist.

Välise lähtepunkti omaesvõtmisega
on numitud postivõim ja muidegi
ka pühhoavateis piirduma hinge-
liste nähtega ehk fenomenidega. „Ani-
imees“ leidmine on tosinotuel selle
lotlu, kuna to muldne job. Kui
Kant ja temo postual ka Freud
pärijinud tahaus olla, ei tohius
naad kumbki eldada, et „an i i-
imees“ on olemas mingil näol
nähtute taga. Iest: 1) „an i imees“
pole multu kanda kui nähe au-
tud, 2) intellektuaalse vaatluse tul
Kant „an i imees“ ei leia, kuna
seda võimet ei avanud inimes-
tel olevat ja 3) ka katigooriate kanda
substantsi ei leia, kuna need vord

nähtuste vormis. Tähtikult on kants
 til, an inuusert "näxkimine oma es-
 se õpetuse jämb väga. ja kuna
 nähe on ristkõutõiga korrelaadid,
 nagu ira ja poeg, siis tõlius kants
 sama vah näxkida nähtust, mis
 selle näht kaudjõst.

Siis antb postivõrmi nõuk alus
 jo järjekindlusestus. Rapides uut
 teadust sellele vanale kontrolli-
 matub aluse, västõkre ternalt
 ka puudunud üb. ja pole üks vä-
 ga ometoda, kui problemanalüüsi
 onus väitega, et: "sellele pole miin-
 git moel õeldud, et kantsi meta-
 füüsilise realitit ja Freudi ala-
 teadlik realitit 'identid oleksid.'"

Tähtikult ulla kohta, millest midagi ei tata, ei
 õelda kuidas ta välgõ näeb.

Fenichel, Die Psychoanalyse u. Metaphysik.
 Imago 18, lk. 219.

Risjander.

- 1) Aichhorn, über die Erziehung in Berufungsaustalten. Imago IX. 185.
- 2) Berger, zur Theorie der menschlichen Feinreligiosität. Imago IX. 344.
- 3) Deutsch, H., zur Psychologie des Mindertrauens. Imago VIII. 71.
- 4) Feldmann, über das Erörtern. Beitrag zur Psychologie der Scham. Int. Ztschr. f. P.S. VIII. 14.
- 5) Fenichel, Psychoanalyse und Metaphysik, Imago IX, 1923. 318.
- 6) Freud, Jenseits des Lustprinzips 1923³.
- 7) — Das Ich und das Es. 1923.
- 8) — über einige neurotische Mechanismen bei Eifersucht, Paranoia und Homosexualität. Int. Ztschr. f. P.S. VIII, Nr. 249.
- 9) Glover, der Begriff des Ichs. Int. Ztschr. f. P.S. XII. 286.

- 10) Guddeck, die Symbolisierungs-
zwang. Imago VIII. 67.
- 11) Hermann, Randbemerkungen zum
Wiederholungszwang. Int. Ztschr.
f. P.s.A. VIII. 1.
- 12) — Jagenlibido und Begabung
Int. Ztschr. f. P.s.A. IX. 297.
- 13) Holler, über das Zeitgefühl. Int.
Ztschr. f. P.s.A. VIII, 421.
- 14) Jones, die Theorie der Symbolik (IV).
Funktionale Symbolik. Int. Ztschr.
f. P.s.A. VIII. 222. 255.
- 15) — die Ursprung und Aufbau
des Über-Ichs. Int. Ztschr. f. P.s.A. XII.
An. 255.
- 16) Klein, zur Fruhanalyse. Imago IX. 222.
- 17) Kolnai, über das Mystische, Imago VII. 40.
- 18) Krausfeld, die Psychoanalyse. Psycho-
analytische Psychologie. 1930. Ber-
lin, Liebig. Sammlung Götschen.

- 19) Müller Braunschweig, Psychoanalytische Gesichtspunkte zur Psychogenese der Moral, insbesondere des moralischen Aktes. Imago III. 237.
- 20) — Über das Verhältnis der Psychoanalyse zur Philosophie. Imago XI. 1.
- 21) Pfister, Die psychoanalytische Methode. III. stark umgearbeitete Auflage. 1924. Leipzig. Julius Kleinhardt.
- 22) — Zum Kampf um die Psychoanalyse 1920. Leipzig. Wien. F. u. W. G.
- 23) Spielrein, Die drei Tassen Zeit im unterschwelligem Selenleben. Imago IX. 300.
- 24) Weiss, Die psychologische Ergebnisse der Psychoanalyse. Imago IX.